

Yarın Yeni Bir Gün Azizim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Aralık 2021

Bıçkındır benim yüreğim: görünen ne ki, hafız?

Öznemden mustarip kimi insan kimi zaman ve sükün eden hicran: aşksa dokusu ve tini yüreğin, elemin de seferi hicrinde saklı bir nota gibi gam yüklü...

Oysaki ne gam ne de gemlediğim duygularım...

Allah var gam yok madem.

İnsan var matem de fazlasıyla sükün eden ve işte firari sözcükler aşkın alyuvarında işveli renkler ve akı alınımın ölümün de öznesi öykündüğümse başka bir dünya haznesi yokuşlu hicvi yaralı...

Tararken gözlerim evreni.

Tararken saçını dolunayın.

Gizin kızı gözün feri ve öykümün ön sözü.

Masallarım var, bayanlar baylar.

Miladımsa bin kere değişti ve değişmez tek gerçek yalnızlığım ve dostla özlem duyduğum her insanı her gölgeyi dost bildiğim illa ki canım bir öncesinden de fazla yanarken...

Sarkıttığım o pencere.

Ulvi bir rakım adeta aşkın boy ölçüştüğü göğün devindiği tepede saklı asalet ve hidayet benimki ise cahil cesareti yoksa uzatır mıydım elimi her bir yüreğe?

Kodaman gülüşler.

Tanrısal bir efekt belki de öfke.

Kaybolan ufuk.

Gözlerden irak mutluluk.

Konçertosu mevsimin, kor hecesi aşkın ve sözün özü iken aşkın ifrata kaçtığı mevsimin dağıttığı bir rüzgâr öncesi fermanımı onaydan geçiremediğim ve işte yüreğin son itirafı...

Yarınlara mahal veren.

Öncesi belirsiz hatta önemsiz.

Ön sözü günün geceyi deviren yüzüncü köy kapısından kovulduğum oysaki her köyün muhtarını da ahalisini de yürekten tanır ve severken...

Tanış olalım mı, bayım ve siz sevgili bayan?

Hani, daha dün selamlaştığımız...

Hani, daha dün el sıkıştığımız...

Hani, her başım sıkıştığında size sizlere koştüğüm...

İçimde kalan ukdelerden ördüm ben şiirlerimi ve Şirinler Köyünün Şirinesi olmamda bir engel görmemiştiniz oysaki siz köyün Gargamali ve orta noktada buluşmuştuk.

Seferiyim yüreğin.

Pekişen hüznün de güftesi.

Şimdilik sağdıçyım kalemin dün de saklı sol yanım ve solan yüzüm ve sönen neşem.

Bir istirhamım var/dı oysa belki de onlarca...

Laflarken aşkı.

Gaflar yüklendiğim ve iç sesin de ihbarı.

Sezilerimde saklı rahmet ve sezgin yüreğim ve engin sözlüğüm içimdeki festival yüklü coşku dışımdaki rüzgâr ve göğün rotası bir gök kuşağı bense elemin neferi belimdeki kuşaksa hayli sıkı.

Ah, asla sıkı fıkı olamadım ben insanlarla genelde sıktım onları ve sizi de oysaki söyleyeceğim çok şey vardı mademki evren bana geçiş hakkı tanıdı tanıdıklığımızı bunca zamanın hatırına hatırşinas bildiğim yüreğim, yürekleriniz...

Öznemse tekildi.

Özlemimse çoğul...

Özverim ve ön sözüm ve ön koşulu dostluğun ve şakıyan iç sesim.

Bir elemse içimdeki dürtü.

Tansiyonu düşmeyen bir acı ve de.

Avcısı değildim ben öykülerin kahramanı hiç değil: olsa olsa bir masal anlatıcısıyım ben anlatmaya doyamadığım ve sizler anlamazdan gelirken benim sizlere duyduğum sevgiyi ve ihtiyacı yok saymanız belki gözünüzde bir siyah nokta özünüzde insan olmanızın verdiği huzur ve güvenle...

Sürtüştüğümse içimdeki rutubetli basamaklar bir indiğim bir çıktığım esefle söylendiğim belki de kaldığım o Araf bense hala şüheda mazinin rozeti ile şakladım sancılandım sakındım da gözümü ve savruldum savurduğumdan öte savunduğumdu içimdeki insanlık ve insana duyduğum özlem...

O şadırvan ve de.

O çeşme başı âşıklar.

Elimde kırık testi belki de kesici bir testere ile sözcüklere kıydığım ve öz alt kümesi ömrün içimdeki sözlükten fırrar eden iksirli imleç ve ayraç ve ünlemin şaşkınlığını g/izleyemediğim aşkıyı sonlandıramadığım en çok da şah damarımdan yakın olana düşkünlüğüm ve içim ezilirken belki de atıştırdığım üç beş şiirdi açlığım bastırmayan ve gölgeler bastırdıkça bir de tribünlere oynarken insanlar...

Kaptan köşkündeyim hazan denen salın...

Ah, salındığım.

Ah, saklandığım...

Ah, aklandığım...

Aktardığım belki de en üst mevkie.

Kaçar'ı göçeri.

Yalanı yansızlığı.

Yandığım kadar yaktığım.

Rabbime yalvardığımdan başkasına aldırmadığım yoksa öznemle seker miydim özlem yokuşunda ve asil duruşumla söker miydim dişlerini iblisin?

Sözcüklerim tuz bastığım yarama.

Yamaladığım yüreğim.

Yağmaladığım kadar öyküm.

Yadsıyamazken.

Yansıtamazken de.

Yankısı ne ki hasretin yamalanın sözcükler yarılanın hayat.

Yandığım mı?

Durun, daha yeni başladım...

Anlatmak istediklerim bunlarla sınırlı kalsa keşke...

Ya, kapışın dış sesle inzivada geçen ömrün iç sesine Yaratan, dur derse ve o güne değin...

Esefle sırtımı sıvazlayan kaleme teessüflerimi sunuyorum ve "neden" diyorum aslında demiyorum da son zamanlarda...

Üstelik birileri bana acısın diye yazmıyor ve yaşamıyorum.

Ben bir hayalim üstelik.

Aşkın esasından da öte...

Kalemin esas ve de.

Ve işte şerh düşünüyorum geceye:

"Yarın, yeni bir gün, azizim."

Sevsen de sevmesen de üstelik ben bir ömür herkesin yerine kolaylıkla sevmişken...

Konu kapanmıştır elbet bir sonraki yazıya değin yoksa yaz'ı nasıl yaşar benim hazan yüreğim?